

Mesélek Nektek

Jól van, Szívem, jól van

Na, gondoltam, ma unatkozni fogok, mert a Józsit nem láttam, nem is hallottam, tehát nincs, de kár....

Máris elkaptak, működni kezd a „protokoll”, 12/1 (szoba és ágy), mehetek.....

Vörös hajú hölgy a 2-es ágyon (később esett le, hogy páróka, hát persze, túl gondos, túl szép, de minnek itt az ágyban ebben a hőségben...) Mária vagyok mondja, a bemutatkozásomra válaszként. Ágya mellett járókeret.

Kedves és mosolyog, tetszett nekem, s bár nem volt nyitva az ablak, nem bántam, mert csak meleg jött volna be rajta, az ajtó viszont tárva, nyitva, áradt be a kondicionált langyos-hűvös. Jól megleszünk, gondoltam. (Így is lett!)

Elhelyezkedtem, délutánig semmi dolgom (hacsak haza nem küldenek), elolvasom a magammal hozott könyvet.

Mária, azonban máris belekezdett másnapig tartó monológjába.

Kedvesem, megmondanád, hogy mennyi az idő, mert nekem régi kis vacak telefonom van, elromlott az órája, és nem tudom, hogy mennyi az idő, 9-kor jönnek értem, visznek MR-re, már tegnap megbeszéltem a szállító Zolival, a férjemet is fel kell hívjam, hogy 9 órakor be kell vennie a szívgyógyszerét. Mert, tudod én már tegnap óta itt vagyok, mert tegnap volt a CT vizsgálatom, egyedül voltam mostanig. Jaj, mennyi az idő, már ennyi, akkor hívom a férjemet.

És hívta....

Már fent vagy? Jól van szívem! Jól van! Jól aludtál, nem aludtad el este a TV műsort? Jól van, szívem! Leteszem szívem, mert mindjárt jönnek értem, és még pisilnem is kell, hogy nehogy útközben.... Jól van szívem!Nem, ne gyere be, ma nagyon meleg lesz...árt Neked, ne gyere. Jól van, szívem! Csókollak, jól van, szívem! Jól van.....

Járókeret elindult, kibotorkált, visszabotorkált, mennyi az idő? Érkezett a Zoli szállító (motoros székkal, újabb szerzeménye a kórháznak) Udvarias, öltözteti Máriát, így látom meg, hogy a két papucsának talpa nem egyforma magas! Persze Mária itt hagyhatod, nyugodtan, menjél nyugodtan. Jó utazást. Mosolygás, motoros szék, benne Mária, kezében a járókeret, alig férnek ki az ajtón, csapat távozik!

Olvasok.

Jönnek vissza! Zoli szállító, mindent lepakol, már hívják is telefonon, kiviharzik. Mária ül az ágya szélén, sír!

Mi történt?

Elkezdtem remegni, féltem, fáztam, megfáztam. Ibolyám, annyira féltem.... Ne sírjál Mária, mert nekem is sírnom kell! Tudom milyen rémes az a vacak keszon! Nem takartak be? Nem! Megy benne a klíma, hát lehet, hogy tényleg megfáztál. (Este kértünk gyógyszert, mert már sorozatban hancizott, éjjel köhögött is.) Attól tartott, hogy, ha megfázott nem kaphatja meg a kezelést és akkor potyán volt itt három napot és Ő csak fizetős mentővel tud közlekedni, akkor az is kidobott pénz és még mennyi idő!

Nyugodj meg nem lesz baj!

Mennyi az idő, hívom a férjemet....Jól van szívem, jól van!

Nem untatlak Ibolyám?

Nem Mária, monddjad nyugodtan!

Köszönöm, Tudod az én férjem fiatalabb nálam, 65 éves. Öt évvel ezelőtt már majdnem meghalt, mű szívvel élt, egy kis doboz volt a bokájához erősítve és az volt a szíve! Ha nem kapott volna hamarosan egy igazi szívet, már öt éve özvegy lennék. És én már nem vagyok képes ellátni

magam, ha nem lenne, már én sem lennék. Mindent Ő csinál. Ezért nem akarom, hogy meglátogasson, mert a Déli pályaudvarig jön Metróval, de onnan gyalog és nem bírja. Németországból kapott szívet, itt operálták a Városmajori kórházban, jól van, persze rengeteg gyógyszert kell szednie és ráadásul pontosan ugyan abban az időpontban. Reggel 7-kor, 9-kor és este 9-kor. Mindig elaszik. Nem baj, mert nincs más dolgunk, csak a pontosság nagyon fontos. Ezért is kértelek az óra miatt, és reggel 7-kor fent leszel?

Te is fent leszel Mária, gondoskodnak róla!

Nekem csípő protézisem van, mind a két oldalamon. Újfent operálni kellene, mert valami elcsúszott, vagy mi az ördög, de közbejött ez a dolog és a kettőt együtt nem lehet vállalni. Ráadásul 3 évvel ezelőtt agyvérzést kaptam és teljesen lebénult a jobb oldalam, azóta nem tudom mozgatni a jobb kezemet és a lábamat is alig. Járt hozzám gyógytornász és sokat javultam, egy évvel ezelőtt még bottal tudtam, de most már csak ezzel a járókerettel.

Hiába, nem tudok sokat mozogni, mert igaz, hogy csak az első emeleten lakunk, de nincs lift a házban és nem tudok lemenni a lépcsőn. Még szerencse, hogy hosszú folyosónk van és ott tudok sétálni, de az utcára nem tudok kimenni. Mindent-mindent a férjem csinál! El tudod ezt képzelni! Sír!

Senkink sincs! Nincs segítségünk, az az egy barátnőnk van, akit láttál az előbb! Segít, de nem vihetjük túlzásba.

El szeretnénk volna cserélni a lakásunkat, az emelet miatt, de közbejött ez a melanoma és most ide kell járnom!

Teljesen kihullott a hajam, kétszer operálták a lábam és

sejtellem sincs, hogy mi lesz velem. Nagyon rendes szomszédaink vannak, sokszor bevásárolnak nekünk és minden nehéz dolgot hazacipelnek. A férjem nem emelhet 3 kilónál többet egyszerre!

Most a férj telefonál. Jól van szívem! Jól van.... legalább ötször, vagy többször mondja még el, miután már egyszer, többször, elköszöntek egymástól. (Milyen láthatatlan eszelős zsinór köti össze ezt a két embert, milyen eltéphetetlen vastag betegség-szerelmi fonat! Órület!)

Messze még a reggel, és hosszú az este, Mária mesélt. Laktak Ők is Budán, milyen volt 1986-ban a nagy havazás, fászlizásról, gumiharisnyákról, étkezésről, mit ehet a férje és mit nem. Mondja, hogy éhes, persze nem ette meg az ebédet, pedig visszajött a Nagy Levin és nagyon finom volt, de Mária nem olyat kapott mint én, ezt jól megvitattuk.

Tudta ki az a Nagy Levin, olvasta Rejtő összes művét, de most már nem tud olvasni, mert az agyvérzése óta nem látja, nem érti, elfelejti mit olvasott, szóval rémes, csak a régi dolgokra emlékszik stb. stb. stb.

Reggel! Megérkezett Józsi. Szabin volt, Józsikám? Szabin, én? Soha, nem is tudom, hogy az mi! Pedig kellene néha pihennie Józsika!

Kicsit később....

Miért kell ennyit dolgoznia? Tetszik tudni, az úgy van,

hogy meghalt a mostoha fiam, az asszony belebetegedett,
azóta duplán dolgozom! Hát ezért nincs szabi, a szabimat
a János Kórházban töltöm!

Elég! Elég! Elég!

Felöltöztem! Elköszöntem Máriától és neki adtam a
legszebb hófehér hálóingemet, hogy örüljön egy kicsit, de
Ő sírt!

Budapest, 2018. 06. 21.